

виникає проблема безробіття, яку необхідно вирішувати для покращення ефективної діяльності економіки нашої держави. Тому в нашій країні необхідно проводити наступні завдання:

- державний та приватний сектор економіки повинні збільшити попит на робочу силу;
- вдосконалити процес працевлаштування;
- підвищити конкурентоспроможність робочої сили;
- надавати відповідну допомоги по безробіттю;
- сприяти підвищенню кваліфікації працівників або перепідготовці осіб, які втратили роботу;
- проводити ярмарки працевлаштування для студентів;
- забезпечити стабільне фінансування освіти, науки тощо;
- формувати конкурентоздатний людський капітал та інше.

Список використаної літератури

1. Ринок праці [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Державної служби статистики України. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Рівень безробіття в Україні. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/unemploy/>. – Назва з екрана.
3. Полуяктова О. В. Проблеми безробіття в Україні [Текст] / О. В. Полуяктова // Економіка і суспільство. – 2016. – № 2. – С. 31–35.
4. Скубіліна А. В. Проблеми ринку праці в Україні та напрямки державного регулювання зайнятості населення [Текст] / А. В. Скубіліна // Науковий огляд. – 2017. – № 11. – С. 8–9.

О. Ю. Кащенко

студ. III курсу

спеціальність «Економічна теорія»

Науковий керівник: к.е.н., доц. Н. М. Крючкова

ЕФЕКТИ ФІСКАЛЬНОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Дослідження ефектів фіскальної децентралізації є актуальною для України, оскільки на сьогоднішній день зростає необхідність наукового аналізу ефектів децентралізації, що відбуваються у фіскальній політиці України. В першу чергу через їх вплив на економіку країни в цілому.

Даній проблематиці дослідження приділяється значна як вітчизняними, так і зарубіжними вченими. Серед зарубіжних вчених слід відмітити: В. Оутс, Р. Масгрейв, Дж. Б'юкенен, Ч. Тібо, П. Самуельсон. Щодо українських вчених то дану проблему розгляда-

ли: О. Василик, М. Деркач, В. Зайчикова, Т. Кваша, О. Кириленко В. Кравченко, З. Мацук, С. Слухай, В. Федосов та інші.

Децентралізація – спосіб переміщення влади, повноважень з центру керованої системи на її периферію і зміцнення політико-правової самостійності периферійних підсистем: суб'єктів федерації, муніципальних утворень [1]. Отже, фіскальна децентралізація трактується як процес передачі надходжень від відповідних податків у відання органів нижніх рівнів влади, що сприяє посиленню їх самостійності [2].

Децентралізація на сьогоднішній день є можливістю для громад мати повноваження і ресурси для задоволення поточних потреб регіону. До реалізації реформи повноваження і ресурси концентрувалися в центрі і розподілялися по вертикалі, що спричиняло залежність громад і створювало перепони для всебічного розвитку регіонів України. На сьогоднішній день основна частина зароблених коштів залишається на містах і дає можливість громадам самостійно приймати рішення про їх використання [3].

Відносини між центром та об'єднаними громадами поступово змінюються від підлеглих до рівноправних учасників влади. Завдяки реформі децентралізації відбувається підвищення економічної активності на регіональному рівні, а також створення нових робочих місць, які були несприятимі сільській місцевості.

Система аргументації на рахунок використання фіскальної децентралізації, з'явилася ще у двадцятому сторіччі. Загалом ця аргументація виходить із положень економічної теорії і включає в себе чотири основних тези.

По-перше, децентралізація забезпечує більш ефективне розміщення ресурсів в суспільному секторі.

По-друге, децентралізація сприяє росту підзвітності органів державної влади, що до використання ресурсів державного бюджету. Сутність даного аргументу полягає в тому, що при децентралізації, зв'язок між сплаченими податками та отриманими суспільними благами стає прозорішим.

По-третє, наявність власної податкової бази долучає регіональні та місцеві органи влади запроваджувати відповідні заходи щодо її розширення, тобто заохочувати розвиток місцевих та регіональних економік. Також сприяє кращому управлінню місцевими та регіональними податками.

По-четверте, надання регіональній та місцевій владі право самостійно розпоряджатися бюджетними коштами спонукає їх до зменшення кількості неефективних витрат в реальному секторі [4].

Необхідно звернути увагу на те, що рішення проблеми бюджетної децентралізації є частиною більш загальної проблеми забезпечення ефективного функціонування багаторівневої бюджетної системи, головне призначення якої полягає в створенні умов для ефективного і відповідального виконання органами влади всіх рівнів своїх функціональних повноважень в межах ресурсів відповідних бюджетів [5].

Для підвищення ефективності функціонування бюджетних систем необхідно, щоб формування доходів місцевих бюджетів базувалося на принципі фіскальної еквівалентності, згідно з яким споживачі місцевих суспільних благ повинні самі нести відповідні витрати і фінансувати їх надання за рахунок сплачених ними податків [6].

Станом на 01.01.2018 р. в Україні було утворено 699 об'єднаних територіальних громад. Оцінка їх фінансової спроможності проводиться за 4 основними показниками, зокрема: власні доходи на 1-го мешканця; рівень дотаційності бюджетів (питома вага базової/реверсної дотації у доходах); питому вагу видатків на утримання апарату управління у власних ресурсах ОТГ (без трансфертів з державного бюджету); капітальні видатки на 1-го мешканця (без субвенцій з державного бюджету). За цими показниками сформувалася 20 лідерів ОТГ, серед них Слобожанська, Богданівська, Вероківська, Шахівська, Розсошанська, Глобинська, Новоалександрівська, Шишацька, Калинівська, Ушомирська, Оратівська, Томашпільська, Тячівська, Смирновська, Байковецька, Деснянська [7].

Аналіз свідчить про те, що найнижчі показники фінансової спроможності характерні для більшості невеликих громад. Виняток становлять окремі невеликі громади, на території яких розташовані бюджетоутворюючі підприємства та потужні підприємства реального сектору економіки. Наявність закономірності між фінансовою спроможністю та чисельністю населення громади можна пояснити тим, що у великих громадах більш вигідно розвивати малий та середній бізнес, оскільки там є достатній трудовий ресурс, більш ємний місцевий ринок збуту товарів і послуг та кращі перспективи для сталого розвитку громади. Великі громади мають більший потенціал та більше можливостей для забезпечен-

ня належного утримання об'єктів інфраструктури, функціонування закладів та установ комунальної власності, а органи місцевого самоврядування можуть забезпечити надання якісних публічних та комунальних послуг [7].

Список використаної літератури

1. Панейко Ю. Теоретичні основи самоврядування [Текст] / Ю. Панейко. – Мюнхен: Українська вільна академія наук в Німеччині, 1963. – 175 с.
2. Місцеве самоврядування в Україні. Наукова доповідь Ю. В. Ковбасюка [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://academy.gov.ua/doc/koment-inter_prezident/2014. – Назва з екрана.
3. Вілкул Ю. Реформа стукає в двері [Текст] / Ю. Вілкул. // Місьцеве самоврядування та регіональний розвиток в Україні. – 2014. – № 2. – С. 8.
4. Бондарук Т. Г. Місцеві Фінанси [Текст]: навч. посібник – Т. Г. Бондарук. – К. : ДП «Інформ.-аналіт. агентство», 2013. – 529 с.
5. Луніна І. О. Формування місцевих бюджетів на основі принципу еквівалентності: шлях до ефективної бюджетної системи України [Текст]/ І. О. Луніна. // Фінанси України. – 2010. – № 9. – С. 3–12.
6. Україна у цифрах 2016. Статистичний збірник [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat>. – Назва з екрана.
7. Оцінка фінансової спроможності 366 ОТГ за 9 місяців 2017 року у розрізі областей. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://decentralization.gov.ua/news/7772>. – Назва з екрана.

Я. П. Кесарь

студ. III курсу

спеціальність «Економічна теорія»

Науковий керівник: к.е.н., доц. І. А. Ломачинська

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНОЗЕМНИХ БАНКІВ В УКРАЇНІ

Сьогодні банківська система України перебуває під впливом соціально-політичної і економічної невизначеності, а також глобальних змін у світовому фінансовому просторі. Спостерігається залучення до вітчизняної банківської системи іноземного капіталу, що зумовлено обмеженістю власних внутрішніх ресурсів, зниженням довіри до національних банків, а також необхідністю їх докапіталізації, інтеграцією у світовий фінансовий простір.

Іноземне банківництво – це особливий вид міжнародної господарської діяльності, яка полягає в організації та функціонуванні сукупності банків, які повністю або частково створені за рахунок іноземного капіталу, реалізують свої функції на території країни-реципієнта з приводу банківського обслуговування клієнтів для